

skilte Thing. Dette, at saaledes Birket, ved ganske at nedlægges, ophører at eksistere som en afsluttet Jurisdiction, og at det Forbindelse hæves, som har knyttet Jurisdictionens Beboere til hinanden ved det sælles særskilte Thinghold, er en ikke lidet indgribende Foranstaltning, hvis Betydning især falder i Dinene, naar Birket ligger i Udkanten af eet eller flere Herreder, og derhos, naar det skal nedlægges, tages at ville blive udstykt imellem forskellige Jurisdictioner. Jeg skjønner lettere, end at en saadan Foranstaltning maa siges at gaae ind under Ordningen af den dømmende Magts Udøvelse; men denne Magts Udøvelse kan ifølge Grundloven ikke ordnes uden ved Lov.

For saavidt er jeg altsaa enig med Udvalget. Men naar Udvalget derhos har meent, at der endnu forinden Januar Maaned 1851, da Skiftejurisdictionens Forandringen efter Lovudkastet skulde træde i Kraft, burde udkomme en Lov, som bestemte, hvilke private Birker der skulde nedlægges, og hvilke der skulde beholdes i Fremtiden som Rgl. Birker, da kan jeg ikke tiltræde det ærede Udvalgs Anskuelse. Jeg skal foreløbigt tillade mig at bemærke, at, idet Forslagsretten til private Birkebetjening er bortfalden — og at dette er skeet, følger umiddelbart af Grundlovens Paragraph 97, — kan der heller ikke længere være Tale om nogen Birkerettighed i den Forstand, at vedkommende Godsbesidder skulde kunne fordrø, at Birket fremdeles vedligeholdes som en særskilt Jurisdiction. Denne Rettighed og selve Forslagsretten staae i den nøieste Forbindelse med hinanden; thi Lovgivningen har ikke hjemlet nogen anden Birkerettighed end den, der knyttede sig til Kalds- eller senere Forslagsretten, og naar derfor den sidstnævnte Rettighed bortfaldt, maatte nødvendigvis Birkerettigheden, i den ommeldte Betydning, ligeledes falde bort. Rigtigheden af denne Anskuelse er og bleven

functioneret ved en Rgl. Resolution af 20de Juli 1815, som findes i Rescriptsamlingen paa sit Sted. Men fordi det, at Forslagsretten bortfalder, ogsaa maa medføre, at der ikke længere kan antages at bestaae nogen Rettighed for vedkommende Godsbesiddere til at paastaae, at de private Birker skulde bibeholde deres særskilte Jurisdiction, følger dog deraf ingenlunde, at Birkerne strax skulde nedlægges. Det er klart, at der i det Offentliges Interesse, og af Hensyn til Beboerne i Birkerne kunne være tilstrækkelige, ja meget afgjørende Grunde til for Tiden og i alt Fald for det Første, at lade disse særskilte Jurisdictioner bestaae, og hertil udfordres da ikke efter Grundloven nogen ny Lov. Man vil altsaa see, at den Omstændighed, at Forslagsretten er bortfalden, ikke fra dette Synspunkt betragtet, gjør det nødvendigt, at der som af Udvalget foreslaaet, inden Jan. 1850 udkommer en Lov, som bestemmer, hvilke private Birker der skulde nedlægges, og hvilke der skulde beholdes i Fremtiden, som Rgl. Birker.

En anden Sag var det, hvis man vilde, at Nedlæggelsen af de private Birker, strax skulde finde Sted, forsaavidt de overhovedet fandtes at burde nedlægges. I saa Fald maatte vistnok snarest muligt en Lov udkomme, som bestemte hvilke Birker der skulde nedlægges, og hvilke der skulde vedblive. Men den af Udvalget afgivne Betænkning giver ingen Anledning til at antage, at Udvalget er gaaet ud fra en saadan Forudsætning. De Motiver, hvormed det forelagte Lovudkast er ledsaget, vise ogsaa meget bestemt, at heller ikke Regjeringen har tænkt sig, at der strax skulde strides til Nedlæggelsen af de private Birker, som man meente at burde nedlægges, men at den tværtimod har forudsat, at denne Nedlæggelse af de vedkommende private Birker vilde skee Tid efter anden, og navnlig efterhaanden, som de blive vacante.